

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 363/2015-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou G. Lehnert, k. s., Rajsská 7, Bratislava, v mene ktorej koná prokurista a advokát JUDr. Ján Ondruš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 203/2013 z 9. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 203/2013 z 9. júla 2014 v konaní o ochranu osobnosti.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«... 1. Sťažovateľka podala dňa 24.5.2007 na Okresnom súde Bratislava II žalobu proti žalovanému ██████████, o ochranu osobnosti a o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 300 000 Sk (9 958,18 EUR), ktorá bola vedená na vyššie uvedenom súde pod sp. zn. 14 Co 21/2009...

2. Následne v tejto veci rozhodol Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 6 C100/2007-151 zo dňa 26.9.2008, ktorým žalobu zamietol a zaviazal sťažovateľku ako žalobkyňu na náhradu trov konania; súd pritom tento rozsudok odôvodnil tým, že podľa jeho názoru, ak by aj došlo k tvrdenému neoprávnenému zásahu do osobnostnej sféry žalobkyne spôsobom uvedeným v žalobe, bol by za tento zásah zodpovedný iný subjekt, a to spoločnosť ██████████. Súd vychádzal z právneho názoru, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že ak zásah bol vedený zamestnankyňami spoločnosti ██████████ pri prevádzkovaní jej činnosti, išlo o zásah vedený touto spoločnosťou a žalovaný zaň nenesie právnu zodpovednosť. Keďže podľa prvostupňového súdu žalovaný navyše ani nemá v predmete činnosti výkon strážnej služby, nemohol strážnu službu vykonávať, a teda ani v rámci jej výkonu zasiahnuť do osobnostnej sféry sťažovateľky.

3. Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 6C100/2007-151 zo dňa 26.9.2008 podala sťažovateľka odvolanie zo dňa 5.11.2008...

4. Na základe vyššie uvedeného odvolania sťažovateľky zo dňa 5.11.2008 Krajský súd Bratislava ako odvolací súd uznesením č. k. 14 Co/21/2009-164 zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 6 C100/2007-151 zo dňa 26.9.2008 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

5. Okresný súd Bratislava opätovne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 6 C100/2007-303 zo dňa 30.11.2011, ktorým súd žalobu sťažovateľky vo vyššie uvedenej veci opätovne v celom rozsahu zamietol a zaviazal sťažovateľku nahradiť žalovanému trovy konania...

6. Proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 6 C100/2007-303 zo dňa 30.11.2011 podala sťažovateľka odvolanie zo dňa 11.1.2012...

7. O vyššie uvedenom odvolaní sťažovateľky následne rozhodol Krajský súd Bratislava rozsudkom, č. k. 14 Co/66/2012-342 zo dňa 11.6.2013, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 6 C/100/200-303 zo dňa 30.11.2011 vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania štátu a vo výroku o náhrade trov konania účastníkov tento rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd Bratislava v odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol: „Žalobkyňa v odvolacích námietkach uviedla, že súd nezohľadnil skutočnosť, že sporným zásahom bola obmedzená aj jej osobná sloboda, čo je integrálna súčasť osobnostných práv fyzickej osoby“... „Túto skutočnosť ako ďalší následok zásahu uviedla prvý krát v podanom odvolaní a súd (pozn. prvého stupňa) sa ním preto v napadnutom rozsudku nemohol vysporiadať“. ... „Navrhovateľka neuviedla žiadne okolnosti, na základe ktorých by bolo preukázané, že by bola slovným alebo fyzickým násilím nútená nasledovať pracovníčku bezpečnostnej služby na jej stanovisko.“... „Pokiaľ aj boli použité na stanovisku, mimo účasti verejnosti, nevhodné otázky, naznačujúce, že žalobkyňa mohla mať eventuality úmysel privlastniť si cudziu vec, k priamemu obvineniu žalobkyne nedošlo a bolo akceptované jej vysvetlenie.“... „Exces pri výkone kontroly by musel mať podstatne väčšiu intenzitu a konkrétne skutkové okolnosti, na základe ktorých by bola žalobkyňa verejne krivo obvinená z krádeže, aby bolo možné skutok vyhodnotiť ako zásah do jej osobnostných práv, ktorý by si vyžadoval morálnu, prípadne aj finančnú satisfakciu. Takéto okolnosti a ani následok preukázané neboli.“

8. Sťažovateľka proti vyššie uvedenému rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 14Co/66/2012-342 zo dňa 11.6.2013 podala dovolanie zo dňa 16.8.2013, v ktorom uviedla:

„Podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich rozhodnutiach zaujal stanovisko, že aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia treba považovať za vadu, ktorá zakladá prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť dovolania podľa ust. § 237 písm. f) O. s. p...

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptoval argumentáciu sťažovateľky a uznesením č. k. 7 Cdo 203/2013 zo dňa 9.7.2014 (doručeným dňa 16.10.2014) vyššie uvedené dovolanie sťažovateľky odmietol a zaviazal sťažovateľku na náhradu trov dovolacieho konania žalovanému, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

„V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, a preto sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa. Dostatočne odpovedal na námietky žalobkyne, uviedol prečo sa nezaoberal jej novým tvrdením o pozbavení osobnej slobody, vo svetle odvolacích námietok doplnil a zdôraznil aj ďalšie dôvody ohľadne posúdenia intenzity predmetného zásahu a jeho spôsobilosti zasiahnuť do osobnostných práv žalobkyne (čo mu § 219 ods. 2 O. s. p. tiež umožňuje).“ ... „... dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 O. s. p., a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa ust. § 238 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky tento mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne odmietol podľa ust. § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s ust. § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.“...

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia iba stroho konštatoval, že nie je potrebné, aby sa podrobne vyjadroval k jednotlivým námietkam sťažovateľky, nakoľko sa k nim podľa jeho názoru už dostatočne podrobne vyjadrili súdy prvého a druhého stupňa.

Súd sa pritom stotožnil s názorom odvolacieho súdu, že námietka sťažovateľky, v zmysle ktorej jej bola zásahom pracovníčok bezpečnostnej služby spoločnosti [REDAKOVANÉ] obmedzená aj jej osobná sloboda, predstavovala novú skutočnosť, ktorou sa v zmysle

ust. § 205a ods. 1 O. s. p. odvolací súd (a v tomto ohľade ani dovolací súd) nemusel zaoberať...»

Sťažovateľka vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 7 Cdo 203/2013 zo dňa 9.7.2014 vydaným v právnej veci [REDAKOVANÉ] c/a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] o ochranu osobnosti, vedenej na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 7 Cdo 203/2013, porušil právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Cdo 203/2013 zo dňa 9.7.2014 vydaný vo veci [REDAKOVANÉ] c/a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] o ochranu osobnosti a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje

aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36]. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Z judikatúry ESLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to,

aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že najvyšší súd napadnuté uznesenie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými námietkami sťažovateľky. Podľa názoru sťažovateľky uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 203/2013 z 9. júla 2014 má arbitrárny charakter z dôvodu, že dovolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorom odvolací súd dospel k opačnému záveru ako tomu, aký vyplýva z vykonaného dokazovania. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. 7 Cdo 203/2013 z 9. júla 2014 najvyšší súd uviedol:

„... K námietke dovolateľky týkajúcej sa nedostatkov pri vykonaní a hodnotení dôkazov, dovolací súd uvádza, že táto námietka dovolateľky nie je dôvodná. Súď totiž nie je

viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutia, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníka konania. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000).

V zmysle § 132 O. s. p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O. s. p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesné prípustné - vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozsudku (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesné prípustné dovolanie

(v tejto veci sa však o takýto prípad nejedná), zároveň je ale zhodne zastavaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). Aj za predpokladu, že by dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci boli (prípadne) opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolaťom vytýkané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania podľa § 237 O. s. p., a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky tento mimoriadny opravný prostriedok žalobkyne odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu...“

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými dovolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto dovolanie sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 66/2012 z 11. júna 2013 odmietol. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 203/2013 z 9. júla 2014 a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1

a čl. 144 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej vyjadrení ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 203/2013 z 9. júla 2014 a vrátenie veci na ďalšie konanie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júla 2015